

ната и човѣшко то общество, нѣ за това пѣкъ още по мрачниѣ ми ся показа Св. Горѣ, подирѣ това прочита- ніе . . . Не, по леко щѣше да бѣде, ако бы сички тѣзи мірскы въспоминанія да примирахъ въ човѣка, щомъ първы пѣтъ стѣпи на таѣ горѣ.

Има и между калугеры тѣ хора симпатичны, особенно между млади тѣ, кои то още не съ сварили да преработѣтъ натурѣ тѣ си. Като испитвѣтъ тежка борба съ мірскы тѣ привязанности, тѣ добрѣ разбирѣтъ състояніе то на мірянинѣ тѣ, кой живѣе по неволя въ Св. Горѣ, и глѣдѣтъ на него съ топло участіе. Съ тяхъ може по нѣкога да ся похуртува искрено, като ся старешъ, по възможности да избягвашъ такыва въпросы, кои то ги вкарвѣтъ въ искушеніе. Съ такыва калугеры, азъ често ся разговаряхъ въ послѣдне време, и тѣ съ свои тѣ бесѣды ся силыхъ да ма примирятъ съ Св. Горѣ и да ма ожесточатъ връхъ міръ. Силихъ ся тѣ да пробудятъ у менѣ страхъ отъ задгробны тѣ мѣченія, и да ма увлекѣтъ отъ блаженство то въ царство небесно. Дълго време слушахъ азъ тѣзи думы и, чудно тѣ наченахъ да дѣйствувѣтъ върху ми, на вярно отъ това, че въ тяхъ имаше твърдѣ много топлина и искрено желаніе да ма спасѣтъ отъ погынваніе. Много пѣти възникваше у менѣ смѣтенъ въпросъ: ами кѣкво ще е ако азъ наистена погына? и наченахъ да ся умыслевамъ, и съ страхъ почувствувахъ първы тѣ признаци отъ борбѣ Сичко, кое азъ бяхъ изнесалъ изъ міръ, из'еднѣхъ начена да зема предъ очи тѣ ми друга сянка, издигнахъ ся изъ дълбочинѣ тѣ на душѣ тѣ религиозны въпросы; мысли тѣ ми ся бъркахъ; а натура та ся дърпаше, какъ то и ис'преди кѣмъ опозоренный мірскы животъ . . . Колко то доближаваше да трѣгна, толкозипо тежкѣ ставаше борба та. Много тежко състояніе, и не дай Боже никому да го испита!

На умъ тѣ ми е единъ тежкѣ вечеръ на Св.